

alene, det kommer an. Naar vi have Dommere, der ere ſaaledes, ſom det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkres tror, at de danſte Dommere ere, Idealet af Dommere, den rene Fuldkommenhed, gør det ſandelig ikke ſtort, om der er nogle Menneſker, ſom ikke have fuldt den Tillid til diſſe Dommere, ſom de fortjene. Det gaar kun ud over diſſe vildeſarne Menneſter. Det fører maatte til, at de ikke opnaa den Retsbeſtyttelſe, ſom de med ſtørre Tillid til Dommernerne vilde kunne opnaa, naar de tillidsfuldt henvendte ſig til dem, medens de nu maatte blive horte. Det har ikke meget at betyde. Dermed vil jeg ſige, at naar det ſkulde træffe et Land, at det havde Dommere, ſom vare lige Modſætningen til de Dommere, der foreſtøve det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkres, alſaa en korrupt, en demoraliferet Dommerſtand, hvis Karaktermærke var Partifkthed, ſaa vilde det ikke blot ikke være uønkligt, at diſſe Dommere nød Tillid, men medens det allerede var en Ulykke at have ſaadanne Dommere, vilde det være Toppunktet af Ulykke og Fornedrelſe, hvis diſſe Dommere nød det Folks Tillid, i hvilket de arbejde. Det vilde i Sandhed være Retsberedighedens og Retfærdighedens Øphævelſe i et Land, naar det var Tilfældet. Jeg huffer, at man har ſagt om de franſke Statskupdommere, at paa de Tider var Retsfølelſen i Frankrig ene repræſenteret af de Forhaanelſer, ſom de friſindede Advokater rettede til diſſe Dommere, og repræſenteret af den Foragt, ſom diſſe Dommere vare Genſtand for fra det franſke Folks Side. Jeg tror, det er rigtigt; jeg tror, at i den Følelſe over for uværdige Dommere ligger Rilden, af hvilken i et Folk Forryngelſen af Ret og Retfærdighed opſtaar. Jeg tror, at hvis der ikke havde været en ſaadan Følelſe, ſom jeg her har nævnt, vilde de franſke Statskupdommere maatte endnu have ſiddet paa deres ornſtutne Sæder, hvorfra de nu lykkelig og vel ere væltede ned. Thi derom ere vi alle enige, Højre og Venſtre, ikke blot her i Landet, men hele Verden over, ſaa det vil ikke møde Modſigelſe, naar jeg ſiger det, at ſaa uſſel en Hund gives ikke i Verden ſom den Hund af en Dommer, der kryber paa ſin Bug efter et Rødden — ligeſgldigt om dette Ben er perſonlig Bindning eller Fjendſkab og Frændſkab, og ligeſgldigt, om dette Frændſkab er i Rødet baaret eller i Politikken ſkaaret. Men naar vi alle ere enige om det, vil det ærede Medlem fra Viborg jo ogſaa godt forſtaa, at jeg paa ingen Maade kan ønſte, at vi ſkulde ſaa Dommere, der ikke vare bedre end de, vi have, og ſom alligevel nød ſtørre Tillid.

Tværtimod maatte jeg ønſte, at de kommende Dommere, naar vi maatte ſaa dem, maatte ſtaa lige med dem, vi nu have, og nyde ganſte den ſamme Tillid, ſom vore nuværende Dommere nu nyde. Alſaa paa det Punkt maa jeg være uenig med det ærede Medlem fra Viborg. Jeg er bange for, at vi ſkulde komme til at lave os en Dommerinſtitution her i Landet, der ikke er mere tilfredsſtillende end den, vi have, men om hvilken man ſaa kan ſige: Det er jo Eders egne Dommere! Hvorfor klage I over dem? I have jo ſelv labet dem — Dommere alſaa, ſom foruden den fiſſiſke Magt ogſaa have den moralſke Autoritet, der ligger deri, og ſom der ikke kan gøres Modſtand imod. Jeg er enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkres om, at det, det gælder om, er at ſaa Dommere, der opfylde det, ſom har været Grundlovens ſande Mening; men jeg kan dog ikke tillægge diſſe Grundlovsbeſtemmelſer en ſaa ubetinget og afgørende Vægt ſom enkelte andre ærede Medlemmer maatte gøre. Det er gaaet mig lige omvendt af, hvad der er hændt det ærede Medlem fra Viborg. Han ſagde, at efterhaanden ſom Aarene vare gaaede, var han bleven mere brændende i ſin Overbeviſning om Nøtten af Nævninger, af at ſaa vor nuværende Dommerſtand erſtattet med Nævninger. Det er gaaet mig nogenlunde omvendt. Efterhaanden ſom Aarene ere gaaede, er jeg bleven opmærksom paa Ting, ſom ikke i tidligere Tider have ſtaaet ſaa klart for mig, ligesom de paa ingen Maade ſtode klart for Grundlovsqiverne i 1849. Thi dermed forholdes det ſig ſaadan, at Grundlovsqiverne her i Danmark ſtode med det ſamme Syn, ſom man under Bevægelsen i 1848 ſtod med hele Europa over. Jeg ſiger hermed til den Betragtning, ſom i 1848 ikke blot bragte de konſtitutionelle Forfatninger, men ſom ogſaa, ud af affurat den ſamme Tankegang, bragte Ønſtet om Nævninger til Beje, og ſom i Birkeligheden førte til Nævningers Indførelſe i mange Lande, den Følelſe nemlig, ſom var den almindelige den Gang, og ſom da ledede hele Befolkningen og navnlig hele Frihedsbevægelsen og den daværende Oppoſition, Følelſen af, at Regeringen ſtod ſom en Enhed, og at Folket ſtod overfor Regeringen ſom en Enhed. Man ſaa ſine Modſtandere i Regeringen og i dens Kreaturer, og man ſagde til ſig ſelv: Kunne vi blot komme ud over det, kunne vi blot ſaa Dommere, uafhængige af Regeringen, ere vi hjulpe; kunne vi blot ſaa Folket til at dømme, er Sagen klar. Det var en meget naturlig